

Arrest

nr. 213 486 van 5 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 november 2017 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn meerderjarige dochter, die Nederlands staatsburger is.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 30 april 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 4 mei 2018 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.11.2017 werd ingediend door:

Naam: S.(...)

Voorna(a)m(en): G.(...) G.(...)

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf in functie van zijn Nederlandse dochter S.(...), E.(...) ((...)) overeenkomstig de informatie in het dossier werd betrokkene echter uitgesloten van erkenning als vluchteling in Nederland wegens bezwaren van openbare orde. Met medewerking van betrokkene werd het asioldossier van mijnheer in Nederland bekomen. Uit dit dossier blijkt dat betrokkene, naar inschatten van de Nederlandse asielinstantie, inbreuken heeft gepleegd overeenkomstig art. 1 F, a van de Conventie van Genève. Betrokkene heeft, overeenkomstig de bevindingen van de Nederlandse asielinstantie, deelgenomen of het bevel gegeven om oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid plaats te laten vinden gezien zijn functie bij KhAD/WAD in Kabul van 1987 tot 1992. Hij is in die hoedanigheid opgeklommen tot eerste luitenant. In mei 1997 is hij vervolgens aan de slag gegaan te Mazar-e Sharif bij de administratie van dezelfde politiedienst. (Voor alle concrete elementen hierover zie daarvoor de uittreksels uit het Nederlandse asioldossier). Uit het geheel van het Nederlandse asioldossier blijkt wel degelijk dat zeer minutieus alle mogelijke argumenten en tegenargumenten in overweging werden genomen alvorens betrokkene overeenkomstig 1F werd uitgesloten.

Betrokkene heeft eveneens een statuut aangevraagd op basis van zijn langdurig verblijf in Nederland (vergelijkbaar met de Belgische regularisatieprocedure), ook deze aanvraag werd geweigerd omwille van dezelfde reden.

Betrokkene ging ten slotte ook in beroep bij het Europees Hof voor de rechten van de mens. Het hof heeft alle bezwaren betreffende de uitsluiting van betrokkene op basis van 1F verworpen.

De dreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving die uitgaat van de aanwezigheid in de samenleving van een persoon, van wie in rechte vaststaat dat ernstige redenen bestaan om te stellen dat hij misdrijven heeft gepleegd als bedoeld in artikel 1 (F), aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag, is naar zijn aard blijvend actueel. Deze gedachte ligt ook besloten in artikel 12, tweede lid, van richtlijn 2004/83/EG. De inschatting van het toekomstig gedrag is in deze niet van belang. Gelet op de aard en ernst van de misdrijven waarop artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag betrekking heeft, in samenhang gezien met het tijdstip waarop, de plaats waar en de omstandigheden waaronder deze zijn gepleegd verschillen wezenlijk van gewone misdrijven (waarvoor bvb een correctionele veroordeling in België zou mogelijk zijn). Vandaar dat de actualiteit van de dreiging die uitgaat van het gedrag van betrokkene en dus het gevaar op récidivé, niet aannemelijk moeten worden gemaakt. (arrest Bouchereau 27.10.1977, arrest Tsakouridis punt 40 tot einde van 23.11.2010, arrest c-348-09 PI punt 23 van 22.05.2012 en arrest Gaydarov, punt 32 van 17.11.2011). De misdrijven die binnen de werkings sfeer van artikel 1, afdeling F, onder A) van het vluchtelingenverdrag vallen, kunnen op grond van verschillende instrumenten van internationaal strafrecht bovendien niet verjaren, hetgeen de blijvende actualiteit van de dreiging onderstreept. Volgens vast rechtspraak hoeven de begrippen 'openbare orde' en 'nationale veiligheid' als uitzondering op de vrijheden van vrij verkeer, niet beperkt te worden tot de bescherming van de rust en directe fysieke veiligheid van de bevolking tegen het risico op strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid gaat over ook de bescherming van de waarden die een lidstaat als fundamentele belangen van de samenleving aanmerkt zoals het vrijwaren van de internationale en Belgische rechtsorde, het behoud van sociale cohesie, het vertrouwen van de bevolking in de rechts-en immigratiessystemen handhaven. Het ontzeggen van verblijfsrecht als gezinslid van een burger van de Unie dient dus eveneens ter bescherming van al die waarden en de internationale rechtsorde.

Verder moet het inroepen van een weigering overeenkomstig art. 43 ook gesteund zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt wel degelijk dat de Nederlandse asielinstantie, gezien het parcours van betrokkene in Afghanistan, voor hem persoonlijk ertoe besloten hebben dat hij mensenrechtenschendingen heeft begaan of er weet van heeft gehad en deze mede tot stand heeft gebracht door zijn 'werk' te doen. Het is niet omdat betrokkene geen strafrechtelijke veroordeling hieromtrent heeft opgelopen in eigen land of de Nederlandse asielinstanties de feiten niet hebben bewezen in overeenstemming met de bewijsnormen die gangbaar zijn in het strafrecht, dat deze niet ten laste kunnen worden gelegd van betrokkene bij de beoordeling van zijn verblijfsrecht. Uit rechtspraak blijkt immers dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling niet noodzakelijk is om de vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving te staven. In voorkomend geval kan de enkele verdenking van een misdrijf, samen met andere gegevens betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt vastgesteld dat er een bedreiging voor de openbare orde of openbare veiligheid bestaat (zie daartoe de Conclusie van de Advocaat-Generaal van 14.12.2017 betreffende de zaken C-331-16 en C-366/16).

In die zin is het weigeren van het verblijfsrecht aan betrokkene wel degelijk evenredig met de gezinshereniging die hij, ten gevolge van deze weigering, niet kan genieten. Betrokkene had moeten weten, op het moment dat hij de feiten pleegde, dat dit beperkingen met zich zou meebrengen om zich internationaal te kunnen verplaatsen of zich in een ander land te kunnen vestigen. Het getuigt allermindst van verantwoordelijkheid tegenover zijn dochter en bij uitbreiding zijn gehele familie, dat hij desondanks die daden tegen de menselijkheid toch heeft gepleegd. Gezien de hele verblijfshistoriek van betrokkene in Nederland is het ten slotte ook redelijk te stellen dat betrokkene enkel de uitwijk naar België heeft genomen omdat hij in Nederland uitgeprocedeerd is. Mijnheer blijkt er nu immers voor gekozen te hebben om gescheiden van zijn vrouw (en andere kinderen) te gaan leven, terwijl het tot vrij recent één van zijn speerpunten was in alle beroepsprocedures betreffende zijn verblijf in Nederland, dat hij niet gescheiden wenste te worden van zijn vrouw en kinderen. De dochter die in België verblijft, verblijft pas sinds zeer kort in België. Uit haar dossier blijkt dat zij nog steeds in Nederland is tewerkgesteld (zie aanvraag van dossier 8498566, gekopieerd naar het dossier van betrokkene). Als EU-burger staat het haar uiteraard vrij zich te vestigen in elke lidstaat naar wens. Echter, er kan niet worden uitgesloten dat ze enkel is verhuisd naar België, om haar vader verblijfsrecht te kunnen bezorgen. Ook omwille van die redenen is een weigering omwille van bovenstaande redenen evenredig met de geclaimde familiale belangen van betrokkene. Zijn ware gezinsleven bevindt zich immers in Nederland. In hoeverre het daadwerkelijk de bedoeling is hier samen te leven met één van zijn dochters dient dan ook gerelativeerd te worden.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Vooreerst wat betreft de duur van betrokkenes verblijf in België, blijkt dat betrokkene sinds 13.11.2017 in België verblijft. Dit betekent dat betrokkene slechts enkele maanden in België verblijft. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de duur van betrokkenes verblijf in België deze beslissing in de weg staat.

Wat betreft betrokkenes leeftijd, dient opgemerkt te worden dat hij noch van hoge leeftijd is, noch minderjarige is waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets bekend waardoor het aangewezen zou zijn dat mijnheer in België zou moeten verblijven.

Aangaande betrokkenes sociale en culturele integratie worden geen documenten voorgelegd, noch blijkt uit het dossier dat betrokkene economisch geïntegreerd zou zijn, betrokkene blijkt niet tewerkgesteld te zijn. Wel integendeel, hij wordt onderhouden door zijn dochter.

Wat betreft betrokkenes gezinsleven dient te worden opgemerkt dat hij, bij gebrek aan het bekomen van een verblijfsvergunning in Nederland, bij zijn intussen volwassen dochter in België is komen inwonen. Er wordt niet betwist dat hij deel uitmaakt van dat gezin, echter nu beslist is dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet is het redelijk te stellen dat betrokkene een volwassen persoon is die elders, naar wens met zijn echtgenote, een eigen gezinsleven kan opbouwen en zijn volwassen kinderen de ruimte geeft om hetzelfde te doen. Dit hoeft op zich geen afbreuk te doen aan de goede relatie die hij met zijn dochter onderhoudt. Zoals hiervoor reeds besproken wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene als ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Het staat het gezin uiteraard vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat het gezin van zijn Nederlandse dochter in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Tenslotte blijkt nergens uit het dossier dat mijnheer geen bindingen meer zou hebben in het land van oorsprong.

Alhoewel inderdaad een heel aantal familieleden intussen in Europa verblijven, hoeft dat helemaal niet te

betekenen dat er geen familieleden/vrienden/kennissen meer in Afghanistan verblijven. Gezien de leeftijd op dewelke betrokkene zijn land heeft verlaten, is het redelijk te stellen dat hij zijn eigen taal nog voldoende beheerst en nog voldoende vertrouwd is met de gebruiken aldaar om makkelijk aansluiting te kunnen vinden met de gemeenschap aldaar.

Overeenkomstig artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient hier om reden van openbare orde of nationale veiligheid het verblijf geweigerd te worden aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn enig middel onder andere het volgende:

"ENIG MIDDEL; Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

1. Gebrekkige en onzorgvuldige motivering in het licht van artikel 43 Vw.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

In casu is de aanvraag tot gezinshereniging afgewezen op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet; verzoeker zou een actueel gevaar betekenen voor de openbare orde.

Verwerende partij baseert zich op een beslissing van de Nederlandse asielinstanties.

Verzoeker werd immers uitgesloten door hen en dit omwille van een 1F status.

Dat gedaagde betoogt dat deze uitsluiting omwille van 1F maakt dat er geen beoordeling dient te geschieden van de actualiteit van de dreiging die uitgaat van het gedrag van betrokkene en dus het gevaar op recidive niet aannemelijk moet gemaakt worden.

Dat zulks niet in overeenstemming is met art. 43 van de Vreemdelingenwet.

Dat naar aanleiding van deze problematiek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen¹ in een andere zaak een prejudiciële vraag werd gesteld aan het Europees Hof van Justitie welke als volgt luidde:

"Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 27, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, al dan niet in samenhang met artikel 7 van het Handvest, zo te worden uitgelegd dat een verblijfsaanvraag, ingediend door een familielid-derdelander in het kader van gezinshereniging met een Unieburger, die op zijn beurt gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en vestiging, in een lidstaat kan worden geweigerd omwille van een dreiging die zou uitgaan van de loutere aanwezigheid in de samenleving van dit familielid, die in een andere lidstaat uit de vluchtelingenstatus werd uitgesloten conform artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag en artikel 12, lid 2, van de Kwalificatierichtlijn omwille van zijn betrokkenheid bij feiten binnen een specifieke historisch maatschappelijke context in zijn land van herkomst, waarbij de actualiteit en de werkelijkheid van de dreiging op grond van het gedrag van dit familielid in de lidstaat van verblijf uitsluitend gesteund is op een verwijzing naar de uitsluitingsbeslissing zonder dat hierbij een inschatting plaatsvindt van het risico op récidivé in de lidstaat van verblijf?"

Dat deze vraag bij arrest van het Hof van Justitie² na samenvoeging van een Nederlandse prejudiciële vraag als volgt werd beantwoord:

Artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, moet aldus worden uitgelegd dat wanneer ten aanzien van een burger van de Europese Unie of een onderdaan van een derde land, familielid van een dergelijke burger, die de toekenning van een recht van verblijf op het grondgebied van een lidstaat aanvraagt, in het verleden een besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus is gegeven krachtens artikel 1, afdeling F, van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en aangevuld door het op 31 januari 1967 te New York gesloten Protocol betreffende de status van vluchtelingen, of krachtens artikel 12, lid 2, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, de bevoegde autoriteiten van die staat op grond daarvan niet automatisch mogen oordelen dat de loutere

aanwezigheid van de betrokkene op dat grondgebied, ongeacht of er gevaar voor récidivé bestaat, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de vaststelling van maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid kan rechtvaardigen. Het bestaan van een dergelijke bedreiging moet worden vastgesteld op basis van een beoordeling door de bevoegde instanties van het gastland van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon, waarbij rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen, het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling. Bij die globale beoordeling moet ook in aanmerking worden genomen hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen en hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, met name om uit te maken of uit dat gedrag blijkt dat de betrokkene nog steeds een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele waarden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord. De enkele omstandigheid dat het vroegere gedrag van die betrokken persoon zich heeft voorgedaan in de specifieke historische en maatschappelijke context van zijn land van herkomst, die zich niet opnieuw zal voordoen in het gastland, staat aan die vaststelling niet in de weg.

Overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel moeten de bevoegde instanties van het gastland voorts de bescherming van het betrokken fundamentele belang van de samenleving afwegen tegen de belangen van de betrokken persoon met betrekking tot de uitoefening van zijn vrijheid van verkeer en van verblijf als burger van de Unie en zijn recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven. Dat uit het antwoord zeer duidelijk blijkt dat de actualiteit van de dreiging steeds onderzocht dient te worden door de gastlidstaat en derhalve niet automatisch kan worden afgeleid.

Dat verzoeker in het licht van dit arrest stelt dat gedaagde niet slaagt in onder andere volgende verplichting:

Bij die globale beoordeling moet ook in aanmerking worden genomen hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen en hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, met name om uit te maken of uit dat gedrag blijkt dat de betrokkene nog steeds een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele waarden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord.

Dat deze beoordeling geenszins weergegeven wordt in de bestreden beslissing maar louter wordt afgeleid uit de beslissing 1F.

Dat in casu gedaagde niet verder komt dan algemene bewoordingen en op geen enkel ogenblik een beoordeling maakt van verzoekers persoon.

Artikel 43 Vw. waarop de gemachtigde zich bij het uitvaardigen van de beslissing beroept, is een gedeeltelijke omzetting van artikel 27 van de richtlijn.

Artikel 27 van richtlijn 2004/38/EG 35) bepaalt:

„1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

(...)"

De feiten die verzoeker worden verweten zijn van meer dan twintig jaar geleden en dus bezwaarlijk van die aard dat hij nu nog een bedreiging vormt zowel hier als elders in de wereld.

Dat de maatschappelijke context in Afghanistan ook danig gewijzigd is en de RVV ook hiermee rekening kan houden zonder dat deze automatisch een dreiging uitsluit.

Dat verzoeker bijkomend en niet in het minst stelt dat er verwezen wordt naar "uittreksels van het Nederlands asiëldossier" welke niet worden gevoegd bij de bestreden beslissing. Dat verwijzing naar stukken uit een ander dossier kan voor zover deze aan verzoeker ten laatste op moment van het betekenen van de motivering van de beslissing zelf ter kennis worden gebracht.

Dat zulks niet doen een gebrek vormt in de motivering.

Dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

(...)"

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 november 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, in functie van zijn meerderjarige dochter, die Nederlands staatsburger is en die op 1 augustus 2017 een aanvraag van een verklaring van inschrijving had ingediend als beschikker van toereikende bestaansmiddelen. De afstammingsband werd bewezen door middel van een DNA-onderzoek.

2.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 30 april 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden waarbij het door verzoeker geschonden geachte artikel 43 van de vreemdelingenwet als juridische grondslag wordt vermeld. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45 van de vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt het volgende:

"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

(...)"

2.6. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het recht op verblijf van verzoeker dient te worden geweigerd om redenen van openbare orde omdat hij in Nederland werd uitgesloten overeenkomstig artikel 1 (F), a), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). De gemachtigde van de staatssecretaris stipt aan dat alle bezwaren betreffende de uitsluiting van betrokkene werden verworpen. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris is *“(d)e dreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving die uitgaat van de aanwezigheid in de samenleving van een persoon, van wie in rechte vaststaat dat ernstige redenen bestaan om te stellen dat hij misdrijven heeft gepleegd als bedoeld in artikel 1 (F), aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag, (...) naar zijn aard blijvend actueel”, zodat “de actualiteit van de dreiging die uitgaat van het gedrag van betrokkene en dus het gevaar op recidive, niet aannemelijk moeten worden gemaakt”*. In dit verband wordt gewezen op het feit dat de *“misdrijven die binnen de werkingssfeer van artikel 1, afdeling F, onder A) van het vluchtelingenverdrag vallen, kunnen op grond van verschillende instrumenten van internationaal strafrecht bovendien niet verjaren, hetgeen de blijvende actualiteit van de dreiging onderstreept”*. Met betrekking tot het persoonlijk gedrag van betrokkene wordt gesteld dat *“(u)it de stukken in het administratief dossier blijkt wel degelijk dat de Nederlandse asielinstantie, gezien het parcours van betrokkene in Afghanistan, voor hem persoonlijk ertoe besloten hebben dat hij mensenrechtenschendingen heeft begaan of er weet van heeft gehad en deze mede tot stand heeft gebracht door zijn 'werk' te doen.”* De aanwezigheid van een strafrechtelijke veroordeling is volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet noodzakelijk om de vaststelling van een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving te staven, waarbij hij verwijst naar de conclusie van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) van 14 december 2017 betreffende de prejudiciële verwijzingen in de zaken C-331-16 en C-366/16.

2.7. De hierboven weergegeven artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet vormen de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het HvJ op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 van het VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, *Kühne & Heitz NV*, nr. C-453/00, §21).

2.8. In zijn middel is verzoeker op basis van het arrest van het HvJ (HvJ 2 mei 2018 (GK), gevoegde zaken C-331/16 en 366/16) van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij het nemen van zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omwille van redenen van openbare orde zoals bedoeld in artikel 43 van de vreemdelingenwet, louter verwijst naar de vroegere beslissing tot uitsluiting uit de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag en onvoldoende rekening heeft gehouden met het persoonlijke gedrag van verzoeker nadien om na te gaan *“of de betrokkene nog steeds een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele waarden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord”*.

2.9. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de gedragingen van verzoeker enkel gesteld dat hij heeft *“deelgenomen of het bevel gegeven om oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid plaats te laten vinden gezien zijn functie bij KhAD/WAD in Kabul van 1987 tot 1992. Hij is in die hoedanigheid opgeklommen tot eerste luitenant. In mei 1997 is hij vervolgens aan de slag gegaan te Mazar-e Sharif bij de administratie van dezelfde politiedienst.”*

2.10. De Raad stelt vast dat de informatie van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND) in het administratief dossier wellicht onvolledig is. Er kan enkel een ‘rapport van aanvullend gehoor’ van 24 juni 1999, een aantal brieven naar een raadvrouw van verzoeker van maart 1999, een ‘rapport van nader gehoor’ van 15 april 1998, een ‘rapport van het eerste gehoor’ van 13 maart 1998 en de bijhorende aanvragen van 13 maart 1998 worden teruggevonden. Voorts kan een ‘voornemen’ van 23 april 2009 en een ‘rapport van eerste gehoor’, naar aanleiding van verzoekers tweede asielaanvraag van 21 april 2009, worden aangetroffen. De concrete beslissingen van de IND of de uitspraken van justitiële organen die verzoeker betreffen, die toch belangrijk zijn om de eventuele draagwijdte van de bedreiging voor de openbare orde te kunnen inschatten, ontbreken in het administratief dossier.

Uit een nadere analyse van de beschikbare informatie blijkt dat verzoeker op 13 maart 1998 een verzoek om internationale bescherming indiende in Nederland dat blijkbaar aanleiding gaf tot een uitspraak van de rechtbank Alkmaar van 23 mei 2005 waarbij werd bepaald dat *“op goede gronden artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen”*. Uit de gehoorverslagen kan inderdaad worden opgemaakt dat verzoeker van eind 1987 tot 1997 in Afghanistan zou hebben gewerkt bij de staatsveiligheid (WAD) en de politie, maar er kan niet worden vastgesteld welke concrete feiten aanleiding zouden hebben gegeven tot de uitsluitingsbeslissing.

2.11. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt op de kritiek van verzoeker:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag uitsluitingsclausules voorziet voor het verlenen van de vluchtelingenstatus. Deze clausules moeten restrictief worden geïnterpreteerd. Dit betekent dat een lidstaat die een dergelijke beslissing neemt, voorafgaandelijk moet overgaan tot een beoordeling van het ‘ernstig’ karakter van de gepleegde feiten, de persoonlijke situatie van de dader en zijn persoonlijke betrokkenheid.

Door de uitzonderlijke ernst van de 1 F misdrijven is de bedreiging van de gedraging blijvend actueel. De niet-toepasselijkheid van de verjaring van misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdrijven ondersteunt die blijvende actualiteit. Het actuele, werkelijke en voldoende ernstige karakter van de bedreiging van de openbare orde vloeit dus voort uit de toepassing zelf van artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag.

Een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus heeft een impact op de toekomst, ook al heeft die beslissing betrekking op feiten gepleegd in het verleden.

Een persoon, uitgesloten van de vluchtelingenstatus, valt onder artikel 21, lid 2 van richtlijn 2004/834 en artikel 33.2 van het Vluchtelingenverdrag. Het gevaar dat een al dan niet formeel erkende vluchteling vormt voor de veiligheid van de staat, volstaat dus om de bescherming tegen refoulement aan de kant te schuiven.

Als de ernst van de gepleegde feiten de niet-bescherming tegen het non-refoulementbeginsel rechtvaardigt, moet een weigering van een verblijfsrecht omwille van de ernst van de feiten, wat een minder ingrijpende maatregel is, ook gerechtvaardigd zijn.

Een omgekeerde redenering zou tot gevolg hebben dat de ernst van oorlogsmisdrijven en misdaden tegen de menselijkheid wordt gemarginaliseerd.

De bedreiging blijft dus voortduren omdat het blijvend actueel gevaar voor de openbare orde inherent is aan een 1 F misdrijf.

In de bestreden beslissing werd geheel terecht verwezen naar de conclusies van de advocaat-generaal van het HJEU in de gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16 (arrest zal volgen op 02/05/2018), waarnaar verzoeker verwijst en waarin onder meer werd geoordeeld :

“In dat verband herinner ik eraan dat de autoriteiten van de gastlidstaat in het kader van de vaststelling van een beperkende maatregel weliswaar niet bevoegd zijn om de gegrondheid van een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus in twijfel te trekken, maar niettemin moeten nagaan of de gegevens waarop de asielautoriteiten die beslissing hebben gebaseerd, ook de vaststelling van een bedreiging in de zin van artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 rechtvaardigen.”

Het komt het bestuur of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus niet toe de beslissing van de Nederlandse autoriteiten tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus in vraag te stellen.

Het bestuur heeft, bij het nemen van de thans bestreden beslissing, in overeenstemming met de bezorgdheid van de advocaat-generaal nagegaan of er sprake is van een actuele, werkelijk een voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving door te motiveren als volgt:

“(…) Uit de stukken in het administratief dossier blijkt wel degelijk dat de Nederlandse asielinstantie, gezien het parcours van betrokkene in Afghanistan, voor hem persoonlijk ertoe besloten hebben dat hij mensenrechtenschendingen heeft begaan of er weet van heeft gehad en deze mede tot stand heeft gebracht door zijn ‘werk’ te doen. Het is niet omdat betrokkene geen strafrechtelijk veroordeling hieromtrent heeft opgelopen in eigen land of de Nederlandse asielinstanties de feiten niet hebben bewezen in overeenstemming met de bewijsnormen die gangbaar zijn in het strafrecht, dat deze niet ten laste kunnen worden gelegd van betrokkene bij de beoordeling van zijn verblijfsrecht. Uit rechtspraak blijkt immers dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling niet noodzakelijk is om de vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving te staven. In voorkomend geval kan de enkele verdenking van een misdrijf de openbare orde of openbare veiligheid bestaan (…).”

De vereisten in artikel 45 van de vreemdelingenwet, namelijk dat de in artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid, dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn voor dergelijke beslissingen en dat het gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn, werden in casu in ieder geval nageleefd, zoals voldoende blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Alleszins toont verzoeker niet aan welk elementen zoals vermeld in artikel 45 van de vreemdelingenwet veronachtzaamd zouden zijn geweest.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bestuur het dossier bij de Nederlandse verbindingssambtenaar heeft opgevraagd en bekomen. Verzoeker houdt verkeerdelijk voor als zou het Nederlandse asielsdossier zich niet bevinden in het administratief dossier. Zijn kritiek is derhalve niet dienstig.

M.b.t het actuele karakter van de dreiging en het recidive gevaar was de advocaat-generaal zeer duidelijk en oordeelde hij wat volgt:

“Die omstandigheden omvatten volgens mij situaties waarin een lidstaat ter ondersteuning van een beperkende maatregel een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inroept, die niet afhankelijk is van het risico van herhaling van crimineel gedrag.(65)

105. In casu zijn de litigieuze beslissingen niet vastgesteld ter voorkoming van het risico dat K. en H. F. in de toekomst op het grondgebied van de gastlidstaat misdrijven tegen de vrede, oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid plegen. Die beslissingen hadden daarentegen als doel verstoringen van de maatschappelijke orde en de internationale betrekkingen te voorkomen, die hun aanwezigheid op dat grondgebied kon meebrengen wegens de uitzonderlijke ernst van het eerdere kwalijke optreden waarvan zij worden verdacht, los van hun actuele en toekomstige gedrag. Gelet op de aangevoerde fundamentele belangen bestaat de betrokken bedreiging dus in de aanwezigheid zelf van de personen die worden verdacht in het verleden dergelijke misdrijven te hebben gepleegd, en niet in hun huidige of toekomstige gedrag in de gastlidstaat. Een dergelijke bedreiging kan voldoen aan de in artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 bepaalde actualiteitsvoorwaarde aangezien, zoals de Nederlandse regering en de regering van het Verenigd Koninkrijk hebben benadrukt, het actuele karakter betrekking heeft op de bedreiging en niet op het gedrag van de betrokkene.

106. In de tweede plaats maakt de tijd die is verstreken sinds het vermeende plegen van de betrokken misdrijven, als daarmee rekening moet worden gehouden om na te gaan of de beweerde bedreiging een actueel karakter heeft(66), die bedreiging niet noodzakelijkerwijze minder actueel. De risico's van verstoringen van de maatschappelijke orde en de internationale betrekkingen die de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van een persoon die wordt verdacht van misdrijven tegen de vrede, oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid kan meebrengen, kunnen immers zelfs – en soms zelfs nog meer – blijven bestaan wanneer die persoon lang ongestraft is gebleven. De misdrijven die binnen de werkingssfeer van artikel 1, afdeling F, onder a), van het Vluchtelingenverdrag vallen, kunnen op grond van verschillende instrumenten van internationaal strafrecht bovendien niet verjaren.(67)

107. Indien het in het licht van de voorgaande overwegingen uitgevoerde onderzoek van het individuele gedrag van de betrokkenen tot de vaststelling van een bedreiging in de zin van artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 leidt, moet nog worden nagegaan of de vaststelling van de in het hoofdgeding aan de orde zijnde beperkende maatregelen het beginsel van de evenredigheid, alsook de fundamentele rechten van laatstgenoemden eerbiedigt.” (eigen onderlijning)

De advocaat-generaal oordeelde uitdrukkelijk dat indien een burger van de Unie of een lid van zijn familie in het verleden op grond van artikel 1F is uitgesloten van de vluchtelingenstatus, dit in aanmerking kan worden genomen voor de vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, voor zover uit de omstandigheden blijkt dat er sprake is

van een persoonlijke gedraging die een dergelijke bedreiging vormt. Hiertoe is het bestuur overgegaan tot een analyse van het dossier van de Nederlandse autoriteiten, waardoor de vaststelling van de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging afdoende werd gemotiveerd.

In de bestreden beslissing werd terecht gemotiveerd, in navolging van het oordeel van de advocaat-generaal dat er sprake kan zijn van blijvende actualiteit voor het gevaar dat men vormt voor de openbare orde.

Het plegen van oorlogsmisdrijven en misdaden tegen de menselijkheid gaat in tegen de fundamentele waarden van de samenleving, de menselijke waardigheid en de fundamentele principes van de democratie. Het gaat om de meest ernstige misdrijven die de internationale gemeenschap in haar geheel aangaan. Zo vormde de menselijke waardigheid mede de basis van het Europees Verdrag inzake de niet-toepasselijkheid van verjaring van misdrijven tegen de menselijkheid en oorlogsmisdrijven.

Waar de advocaat-generaal meent dat er ook nog moet worden nagegaan of de beperkende maatregel conform is aan het beginsel van evenredigheid en de fundamentele rechten eerbiedigt, werd in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd en een afweging gemaakt van zijn leeftijd, gezondheidstoestand, integratie en bindingen met het herkomstland.

Hierbij werd op gewezen dat verzoekers gehele verblijfshistoriek zich in Nederland bevindt, dat hij enkel naar België is gekomen omdat hij in Nederland was uitgeprocedeerd en da hij er voor gekozen heeft om gescheiden te gaan leven van zijn vrouw en andere kinderen, terwijl het tot vrij recent één van zijn speerpunten was in alle beroepsprocedures betreffende zijn verblijf in Nederland. Daarbij werd erop gewezen dat zijn dochter die in België verblijft, ook sinds zeer kort pas in België is en zij bovendien nog tewerkgesteld is in Nederland. Er werd terecht op gewezen dat niet kan worden uitgesloten dat ze enkel is verhuisd naar België om haar vader verblijfsrecht te kunnen bezorgen. Nu zijn ware gezinsleven zich in Nederland bevindt, wordt terecht opgemerkt dat de vraag kan worden gesteld in hoeverre het daadwerkelijk de bedoeling is om hier samen met leven met één van zijn dochters.

(...)"

2.12. Zoals de verwerende partij terecht stelt, komt het niet aan de Raad toe om de uitsluitingsbeslissing van de Nederlandse asielinstanties opnieuw in vraag te stellen. Om echter te kunnen beoordelen of er in het kader van de verblijfsweigering sprake is van "een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving", dient men toch zicht te hebben op de concrete feiten die aanleiding hebben gegeven tot de uitsluitingsbeslissing destijds.

In zijn middel voert verzoeker aan dat "verwezen wordt naar 'uittreksels van het Nederlands asioldossier' welke niet worden gevoegd bij de bestreden beslissing". Verzoeker beweert dus niet dat het administratief dossier deze uittreksels niet zou bevatten, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt, maar lijkt van oordeel dat deze uittreksels bij de beslissing zouden moeten worden gevoegd. Het volstaat echter dat deze stukken deel uitmaken van het administratief dossier. De Raad stelde evenwel vast dat het administratief dossier niet toelaat een deugdelijk zicht te krijgen op de beslissingen van de Nederlandse asielinstanties waardoor het onmogelijk is om te achterhalen op grond van welke feiten verzoeker op grond van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag werd uitgesloten.

In haar nota met opmerkingen hamert de verwerende partij voorts op het blijvend actueel karakter van de bedreiging die uitgaat van de zogeheten 1(F)-misdrijven, maar zij gaat er blijkbaar aan voorbij dat de advocaat-generaal van oordeel was dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus "in aanmerking kan worden genomen voor de vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, voor zover uit de omstandigheden blijkt dat er sprake is van een persoonlijke gedraging die een dergelijke bedreiging vormt". De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen duidelijkheid schept over de omstandigheden waaruit blijkt dat er *in casu* sprake is van een persoonlijke bedreiging die een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen.

2.13. In zijn arrest heeft het HvJ gesteld dat artikel 27, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat, wanneer ten aanzien van een burger van de Europese Unie of een onderdaan van een derde land, familielid van een dergelijke burger, die de toekenning van een recht van verblijf op het grondgebied van een lidstaat aanvraagt, in het verleden een besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus is gegeven krachtens artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag de bevoegde autoriteiten van die staat op grond daarvan "niet automatisch" mogen oordelen dat de loutere aanwezigheid van de betrokkene op dat grondgebied, ongeacht of er gevaar voor recidive bestaat, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de vaststelling van maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid kan rechtvaardigen (HvJ 2 mei 2018 (GK), gevoegde zaken C-331/16 en 366/16, § 51).

Het bestaan van een dergelijke bedreiging moet volgens het HvJ worden vastgesteld op basis van een beoordeling door de bevoegde instanties van het gastland van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon, waarbij rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen, het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling. Bij die globale beoordeling moet ook in aanmerking worden genomen hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoedelijk plegen van de misdrijven of handelingen en hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, met name om uit te maken of uit dat gedrag blijkt dat de betrokkene nog steeds een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 van het VEU bedoelde fundamentele waarden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord (*Ibid.* §66).

2.14. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet is overgegaan tot een deugdelijke feitengaring omdat op basis van de beschikbare informatie niet kan worden nagegaan in welke mate verzoeker persoonlijk betrokken was bij de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de uitsluitingsbeslissing en omdat niet werd nagekeken of het gedrag van verzoeker nadien een aantasting zouden kunnen vormen van de fundamentele waarden van de Europese Unie die zijn opgenomen in de artikelen 2 en 3 van het VEU. Bijgevolg is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderzoek van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere nietigverklaring aanleiding kan geven, worden deze niet verder besproken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN